

29 Σεπτεμβρίου 2021

Άγιος Νικόλαος Καβάσιλας: Ποιο σημείο φανέρωνε ότι η Παναγία ήταν απαλλαγμένη από κάθε κακία;

/ Σοφίας Πατερικής Απαύγασμα

Πλατυτέρα.

(Επιμέλεια Στέλιος Κούκος)

Συνέχεια από εδώ: <http://www.pemptousia.gr/?p=322801>

11. Αλλά και το εξής είναι σημείο φανερό ότι η μακαρία Παρθένος ήταν απαλλαγμένη από κάθε κακία: το ότι είχε εισέλθει στο αγιώτατο τμήμα του Ναού, τα Άγια των Αγίων που ήσαν άβατα και για τον ίδιο τον Αρχιερέα, αν προηγουμένως δεν είχε καθαρισθή από κάθε αμαρτία, με τον τρόπο βέβαια που ήταν δυνατόν να καθαρίζονται τότε οι αμαρτίες.

Γιατί με το ότι δεν είχε ανάγκη για εξιλαστήριες θυσίες και άλλους καθαρισμούς απέδειξε ότι δεν είχε τίποτε για να καθαρίση.

Και δεν εισήλθε απλώς στα Άγια των Αγίων με αυτόν τον τόσο παράδοξο τρόπο, αλλά και κατοίκησε εκεί από βρέφος μέχρι την νεανική της ηλικία. Δεν υπήρξε έτσι ανάγκη για καθαρτήριες θυσίες ούτε κατά τη γέννηση ούτε κατά την ανάπτυξη της.

Και το εκπληκτικό είναι ότι και στους ανθρώπους που ζούσαν εκείνα τα χρόνια δεν φαινόταν να αντιβαίνει σε κανέναν από τους ιερούς θεσμούς αυτό το πράγμα, το να φρίττη δηλαδή και να τρέμη ο Αρχιερέας να διασχίση την είσοδο, κι αυτό μια φορά το χρόνο και χωρίς να έχη παραλείψει τις εξιλαστήριες θυσίες, η δε

Παρθένος να χρησιμοποιή τα Άγια των Αγίων σαν κατοικία Της και να τρώγη και να κοιμάται και να περνά εκεί ολόκληρη τη ζωή Της.

Συμμετείχε λοιπόν η Παρθένος στα ανθρώπινα, αλλά κατά έναν τρόπο ανώτερο από τους άλλους ανθρώπους, αφού τα αναγκαία για την τροφή της δεν είχε ανάγκη να της τα προσφέρουν άνθρωποι, αλλά Άγγελος ετοιμάζε το τραπέζι της.

Αποδεικνύεται λοιπόν το πόσο ήταν ανώτερη από κάθε ψόγο και καθαρώτερη από το να χρειάζεται τις καθαρτήριες τελετές του νόμου, πράγμα που ήταν φανερό στα μάτια όχι μόνο Εκείνου που βλέπει τα κρυφά, αλλά και των ανθρώπων.

Τόσο η αρετή της ήταν μεγάλη και λαμπρή, ώστε να είναι αδύνατον να μείνη κρυμμένη.

Και μολονότι η ηλικία της και το γένος της και η ζωή της δεν μπορούσαν να διακηρύξουν την αρετή της, και μάλιστα σε ανθρώπους που ήσαν ακόμη τυφλοί και βουτηγμένοι στο βαθύ σκοτάδι -αφού ο Ήλιος της δικαιοσύνης δεν είχε ακόμη φανή- τίποτε δεν εμπόδιζε το φως εκείνο της Παρθένου να λάμψη και το κάλλος της ψυχής της να κάμη, ξεπερνώντας όλα τα εμπόδια, αισθητή στους τυφλούς την ακτίνα που είχε φθάσει στη γη.

Και ήταν φυσικό. Γιατί τι μπορούσε να υπάρξει τόσο μεγάλο, ώστε να συγκαλύψη το μέγεθος της αρετής και της σωφροσύνης εκείνης, η οποία κατά τον προφήτη «εκάλυψε και αυτούς τους ουραμούς»;

Γιατί εκείνη που ήταν τόσο ισχυρότερη από όλη την ανθρώπινη κακία, ώστε μεμιάς και ευκολώτατα να την εξαλείψει ολόκληρη, πώς ήταν δυνατό να συγκαλυφθή από την αχλύ της κακίας, όταν εμφανίσθηκε;

12. Γι' αυτό οι άνθρωποι που είχαν διακρίνει στην Παρθένο τα πιο μεγάλα και πιο θαυμαστά πράγματα, τέτοια που κανείς άλλος ποτέ δεν είχε, την τιμούσαν με ό,τι καλύτερο είχαν, προσφέροντάς της για κατοικία τον πιο ιερό χώρο που υπήρχε. Έτσι το χώρο εκείνο που είχαν ξεχωρίσει και είχαν αφιερώσει σαν δώρο όλης της γης αποκλειστικά στο Θεό, αυτόν έδωκαν σαν κατοικία και στην Παρθένο.

Γιατί θεώρησαν ότι ο ίδιος χώρος έπρεπε να είναι και ναός του Θεού και κατοικία της Παρθένου, γιατί έπρεπε με τα ίδια πράγματα να λατρεύεται ο Θεός και να τιμάται η Παρθένος ή μάλλον έπρεπε ο ίδιος οίκος που είχε μέσα του την Παρθένο να είναι και ναός του Θεού.

Ο δε Θεός που την εγνώριζε πολύ καλύτερα, σαν καρδιογνώστης που είναι, όπως

εγνώριζε και όσα ήταν άξια η Παρθένος να λάβη από αυτόν -και όχι μόνο τα εγνώριζε, αλλά είχε και την δύναμη να τα δώσει- την κοσμούσε με κάθετι που ήταν αληθινά άξιό Της.

Έτσι, αφού την έβγαλε από τα ιερά εκείνα άβατα, την οδήγησε σε άλλη σκηνή φτιαγμένη όχι από νεφέλη ούτε από αγγελικά ή αρχαγγελικά φτερά ούτε από οτιδήποτε άλλο από τα κτιστά και δουλικά πράγματα, αλλά έγινε Αυτός ο ίδιος για την μακαρία σκηνή, αυτός «που κατοικεί στο φως το απρόσιτο».

Κι όπως ανήγγειλε ο ιερώτατος Γαβριήλ, την «επεσκίασεν η Δύναμις του Υψίστου, ο ίδιος ο Κύριος». Γιατί ο Θεός μόνο τον εαυτό του βρήκε ότι μπορούσε να γίνη σκηνή άξια σ' Εκείνη, που μόνη έγινε άξια για τον Θεό σκηνή.

13. Το ότι πάλι κατοίκησε στον άβατο εκείνο χώρο δεν είναι κάτι που τιμά την Παρθένο, αλλά μάλλον εκείνο το χώρο.

Όπως ακριβώς και το παλαιό Πάσχα τιμάται από την προσθήκη της σφαγής εκείνης που συμβόλιζε, και το βάπτισμα του Ιωάννου από το πνευματικό βάπτισμα και τα υπόλοιπα σύμβολα από τις αληθινές πραγματικότητες.

Γιατί, αν άλλα σύμβολα συμβόλιζαν και οδηγούσαν σε άλλες πραγματικότητες, τα Άγια των Αγίων οδηγούσαν ασφαλώς στην παναγία Παρθένο.

Το γεγονός πράγματι ότι η είσοδος στα Άγια των Αγίων επιτρεπόταν μόνο στον Αρχιερέα κι αυτό μια φορά το χρόνο κι ενώ είχε προηγουμένως καθαρισθή από τις αμαρτίες, υποδηλούσε την μυστηριώδη κυοφορία της Παρθένου, που έφερε μέσα της το μόνον αναμάρτητο, Εκείνον που με μια μόνη ιερουργία και μια φορά μέσα στους αιώνες εξάλειψε όλη την αμαρτία.

Και το ότι πάλι τα Άγια των Αγίων ήσαν άβατα σε όλους τους ανθρώπους, εκτός από τον πιο ιερό από όλους, ήταν σημείο που φανέρωνε πως η μακαρία Παρθένος ουδέποτε έφερε στην ψυχή της κάτι που να μην ήταν εξ ολοκλήρου άγιο. Ήταν δε τόσο πολύ σεβαστός ο ναός, ακριβώς επειδή επρόκειτο να δεχθή μέσα του Εκείνη, αφού τίποτε άλλο από αυτά που υπήρχαν μέσα του δεν ήταν δυνατόν να του δώσει αυτή τη μεγαλειώδη σεμνότητα.

Τίποτε πράγματι από αυτά δεν ήταν τόσο πολύτιμο, ώστε η αξία του να το κάνει απρόσιτο στους πολλούς. Αφού το μάννα ήταν δυνατόν και στα χέρια τους να το κρατήσουν όλοι οι άνθρωποι και στο σπίτι τους να το πάρουν και να τραφούν με αυτό. Και η ράβδος τίποτε το ιερώτερο δεν είχε από τους ιερείς που την

κρατούσαν και για χάρη των οποίων πέταξε βλαστούς με φύλλα.

Τέλος κι από τις πλάκες, τις πολυτιμότερες απ' όλες, αυτές που περιείχαν το νόμο, όλοι μπορούσαν να τις κρατήσουν στά χέρια.

Τι λοιπόν πρέπει να θεωρήσουμε ότι τιμούσε τόσο πολύ εκείνον το χώρο, αν όχι οι προεικονίσεις της Πανάγνου, το ότι δηλαδή όλα τα πράγματα που βρίσκονταν εκεί είχαν την αναφορά τους και οδηγούσαν σ' Εκείνη;

Γι' αυτόν ακριβώς το λόγο, ενώ ήταν απροσπέλαστος σ' όλους τους ανθρώπους, ήταν βατός γι' αυτήν.

Και μόλις φάνηκε η Παρθένος, αμέσως κατήργησε το νόμο που ίσχυε από την αρχή, πράγμα που δείχνει αφ' ενός μεν ότι ο ναός δεν επέτρεπε την είσοδο σε κανέναν από τους άλλους ανθρώπους, επειδή τιμούσε εκείνη και κρατούσε τον εαυτό του μόνο γι' αυτήν, αφ' ετέρου δε ότι ήταν τόσο πολύ ανώτερος από τους ανθρώπους και δεν δέχθηκε ποτέ ούτε το παραμικρό στοιχείο της ανθρώπινης μικρότητας.

Κι αυτό έγινε για να γνωρίσουμε ότι, αν ο χώρος που εικόνιζε την Παρθένο τόσο πολύ απείχε από όλους και δεν είχε, για να το πούμε έτσι, τίποτε το κοινό με τους ανθρώπους και την οικουμένη, τι πρέπει να σκεφθούμε για τις ίδιες τις πραγματικότητες, αφού βέβαια είναι δυνατόν από το μέτρο των μικροτέρων πραγμάτων να γνωρίζουμε το ύψος και την αξία των πιο μεγάλων;

Συνέχεια εδώ: <http://www.pemptousia.gr/?p=323383>

Από το βιβλίο Νικολάου [νυν αγίου Νικολάου] Καβάσιλα, η «Θεομήτωρ (Τρεις Θεομητορικές ομιλίες)», των εκδόσεων της Αποστολικής Διακονίας. Κείμενο, μετάφραση, εισαγωγή, σχόλια Παναγιώτης Νέλλας

<https://bit.ly/3AU560>